

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **SKITECH s. r. o.**, se sídlem Staré Město – Kunčice 56, zastoupeného Ing. D. O., daňovou poradkyní se sídlem K. 312/3, Š., proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 3308/12-1101-804760 a č. j. 9025/12-1101-804760 ze dne 29. listopadu 2012, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ze dne 29. 1. 2013 domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 3308/12-1101-804760 ze dne 29. listopadu 2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Šumperku č. j. 5421/12/398911805172 ze dne 20. 1. 2012 na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2009, a dále rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 9025/12-1101-804760 ze dne 29. listopadu 2012, kterým bylo

zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Šumperku č. j. 5429/12/398911805172 ze dne 20. 1. 2012 na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2010.

Žalobce v žalobě namítal nesprávné posouzení právního vztahu mezi žalobcem a jeho jednatelem, a v důsledku toho nesprávnou aplikaci ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPř“), kdy sporné příjmy jednatele byly posouzeny jako příjmy za práci jednatele společnosti, nikoli jako příjmy z pronájmu pozemků. Žalovaný vycházel z výpovědi externí účetní, kterou ovšem nehodnotil celou, ale vybral z ní pouze ty skutečnosti, které se mu hodily. Byť účetní, která nejprve sdělila, že smlouvu o provádění služeb dohledá, tuto nedohledala, dospěl žalovaný k závěru, že smlouva existovala. Žalovaný též nesprávně interpretoval důvody přehodnocení charakteru příjmů ze strany jednatele žalobce v řízení o dani z příjmů fyzických osob. Ze spisu nelyne, že by jednatel žalobce vystavoval faktury na „dohody práce na zakázce“, účetní připustila, že je mohla vystavit ona. Žalobce dále s ohledem na množství a druh práce účetní předpokládá na její straně pochybení. Dále žalobce vyložil, proč žalobce nevyplácel jednatele podíly na zisku, kdy žalobce potřeboval snížit náklady, aby mohl vykazovat zisk s ohledem na poskytnutí bankovního úvěru. Nájem za pozemky se tak začal vyplácet každoročně až od roku 2009. Žalobce se dále domáhal toho, že pokud probíhají souběžné kontroly, musí správce daně použít zjištění z jedné kontroly ve druhé kontrole; dále pokud správce daně prováděl souběžné kontroly více druhů daní u žalobce, měl zjištění učiněná v jedné kontrole promítnout do stanovení všech druhů daní; pokud byla na jedné straně daň zvýšena, měla být na druhé straně odpovídajícím způsobem snížena. Závěrem žalobce uvedl, že má za to, že plná moc udělená zmocněnkyni žalobce pro daňovou kontrolu tuto zmocněnkyni neopravňovala k podepsání a převzetí zprávy o daňové kontrole.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou do značné míry předznamenány námitkami odvolacími. K námitce nenaplnění důvodů pro aplikaci § 6 odst. 1 písm. b) ZDPř zrekapituloval výpovědi a podání daňového subjektu a jeho zástupkyně, a svá skutková zjištění, včetně závěru, že žalobci se v řízení nepodařilo prokázat fakturaci nájemného (kterou začal účelově tvrdit až po seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění). K souběžně prováděným kontrolám na daň z příjmů právnických osob a daň z příjmů fyzických osob žalovaný uvedl, že obě kontroly se časově překrývaly jen částečně, kdy první trvala od 29. 8. do 17. 10. 2011 a druhá od 14. 9. 2011 do 19. 1. 2012. Daň z příjmů fyzických osob, která je předmětem napadených rozhodnutí, byla stanovena správně; pokud se žalobce domnívá, že daň z příjmů právnických osob mu byla v důsledku skutečností zjištěných v tomto řízení vyměřena chybně, může využít procesní instituty k napravení chybně stanovené daně v jiném řízení. Pokud se týče sporné plné moci, tato byla udělena ve věci kontroly daně. Součástí daňové kontroly je i projednání zprávy o této kontrole, takže plná moc opravňovala zmocněnkyni žalobce k podpisu a převzetí zprávy o této kontrole. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce následně reagoval podáním ze dne 20. 5. 2013, v němž polemizoval s vyjádřením žalovaného, který dle názoru žalobce v rozporu se zásadou správného zjištění a stanovení daně maximalizoval daňový výnos na každé jednotlivé kontrolované dani. Dále žalobce poukázal na principi presumpce správnosti rozhodnutí a závěrů učiněných při kontrole na dani z příjmů právnických osob, z nichž měl žalovaný v rozhodování o dani z příjmů fyzických osob vycházet.

K 31. 12. 2012 zanikly finanční úřady a finanční ředitelství zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZFS“). Působnost Finančního ředitelství v Ostravě přešla v souladu s ustanoveními § 20 odst. 1 a 2 ve spojení s § 7 písm. a) ZFS na Odvolací finanční ředitelství, které se stalo žalovaným v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Finanční úřad v Šumperku zahájil dne 14. 9. 2011 daňovou kontrolu u žalobce, jejímž předmětem byla daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roků 2008, 2009 a 2010. Téhož dne vystavil žalobce plnou moc A.K., „aby za společnost jednala ve věci kontroly finančního úřadu daně ze závislé činnosti 2008, 2009, 2010“. Správci daně byly předloženy mimo jiné faktury vystavené žalobci jeho jednatelem M. H. za práce na zakázce ze dne 31. 8. 2010 znějící na částku 200 000,- Kč, ze dne 15. 9. 2009 znějící na 130 000,- Kč a ze dne 15. 6. 2009 znějící na částku 130 000,- Kč. V účetní evidenci byly zavedeny do položky 518700 „Stavební práce“. Dne 10. 11. 2010 zplnomocněnkyně vypověděla, že nedohledala smlouvu mezi žalobcem a jeho jednatelem na jím fakturovanou činnost. Dále uvedla, že se jednalo o situaci, kdy jednatel v rámci činností, které prováděl jako fyzická osoba v mimosezónní době, získal zakázku, kterou by vlastními silami nemohl provést, proto zakázku zprostředkoval a následně dohlížel na průběh plnění a kontroloval dodržování technických norem pro žalobce. Takto popsanou činnost vyhodnotil správce daně jako činnost, která se pro daňové účely posuzuje jako příjem ze závislé činnosti, což sdělil zmocněnkyni žalobce dne 29. 11. 2011. Podáním ze dne 12. 12. 2011 jednatel žalobce správci daně sdělil, že vyplacené částky byly vyplaceny za pronájem pozemků, nejednalo se o práci pro žalobce. Výpověď zmocněnkyně žalobce vznikla nedopatřením, kdy pokyny pro vystavení faktur byly jednatelem sdělovány účetní po telefonu, ta je vystavila chybně, čehož si jednatel nevšimnul a faktury podepsal. Následujícího dne byly jednatelem žalobce předloženy nájemní smlouvy k pronájmu pozemků za rok 2009 a 2010 a smlouva mezi spoluvlastníky o rozdělení příjmu z nájmu datované 8. 1. 2009 a 13. 1. 2010. Této skutkové verzi správce daně neuvěřil, přičemž seznámil žalovaného s důvody, pro něž shledal jeho verzi nevěrohodnou. Zpráva o daňové kontrole byla se zástupkyní žalobce projednána dne 19. 1. 2012. Dne 20. 1. 2012 vydal Finanční úřad v Šumperku platební výměr č. j. 5421/12/398911805172, kterým byla žalobci předsána za zdaňovací období roku

2009 daň z příjmů fyzických osob ve výši 78 015 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 15 603 Kč, a dále platební výměr č. j. 5429/12/398911805172, kterým byla žalobci předepsána za zdaňovací období roku 2010 daň z příjmů fyzických osob ve výši 61 770 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 12 354 Kč. Platební výměry byly napadeny 22. 2. 2012 odvoláním. V rámci odvolacího řízení byly provedeny výslechy jednatele M. H. a svědkyně – účetní A.K. Účetní vypověděla, že jednatel žalobce jí předával pokyny k fakturaci i telefonicky, doklady následně předával ve složkách, a pak o nich bylo účtováno; mohlo dojít k nedorozumění ohledně předmětných faktur; předmětné faktury nejsou vystaveny v programu Pohoda, v němž účtovala pro žalobce, svědkyně si nepamatovala jejich předání jednatelem žalobce. Pokud se jedná o její dřívější sdělení, že nedohledali smlouvu, na jejímž základě bylo účtováno, myslela tím sebe a pana H. Podrobné vysvětlení faktur uvedla dne 10. 11. 2011 na základě svého omylu. Svědkyně popřela, že by před kontrolou kdy viděla nájemní smlouvy. Uvedla dále, že zpracovává účetnictví pro více firem, a proto si na řadu věcí, na něž byla tázána, nepamatuje. Všechny protokoly převzaté v průběhu daňové kontroly odevzdala jednatelem žalobce. Jednatel k dotazu, zda předmětné pozemky pronajímal i před rokem 2009 uvedl, že patrně nikoli, ale není si jist; zakázky u žalobce realizoval bezplatně; k době předání smluv o pronájmu ke zpracování do účetnictví se nedovedl vyjádřit; vystavení předmětných faktur svou osobou vyloučil, za pravděpodobné označil jejich vystavení paní K. Napadenými rozhodnutími bylo odvolání proti platebním výměrům zamítnuto. Dále bylo ze spisové dokumentace zjištěno, že daňová kontrola na daň z příjmů právnických osob za roky 2009 a 2010 u žalobce byla ukončena projednáním zprávy o daňové kontrole dne 17. 10. 2011. Na základě provedené kontroly byly dne 19. 10. 2011 vydány dva dodatečné platební výměry.

Pokud se týče námitky neoprávněného posouzení příjmu jednatele žalobce a absence důvodů pro aplikaci § 6 odst. 1 písm. b) ZDPř, pak soud se ztotožňuje se skutkovými zjištěními finančních orgánů a s vypořádáním námitek žalobce, na něž odkazuje. Především soud k těmto zjištěním podotýká, že finanční orgány vycházely z předložené účetní evidence, která byla podrobně a věrohodně vysvětlena žalobcovou účetní (zmocněnkyní). Nejsou proto případné výtky žalobce, že účetní si na řadu detailů, na něž byla posléze tázána, nevzpomněla; tím nedošlo k vyvrácení skutkové verze žalovaného. Naproti tomu skutková verze žalobce byla uplatněna náhle, po seznámení se stanoviskem finančního úřadu, vyžaduje existenci série nedopatření, nepochopení, omylů – a to dokonce totožného rázu v několika po sobě jdoucích případech v průběhu dvou ročních zdaňovacích období. Předložené smlouvy, mající podpořit skutkovou verzi žalobce, nebyly v účetnictví před kontrolou zavedeny a jeho účetní si nevybavila, že by je kdy viděla. Tvzení a jednání žalobce tak nese zjevné znaky účelovosti a nevěrohodnosti, jak správně vyhodnotily finanční orgány.

Rovněž se soud neztotožňuje s námitkou nesouladných zjištění v kontrolách na daň z příjmů právnických osob a na daň z příjmů fyzických osob. I v této věci odkazuje na podrobné odůvodnění, kterého se žalobci dostalo od žalovaného. Obě kontroly byly vedeny časově souběžně jen krátce, jak výše uvedeno. Účetnictví žalobce obsahovalo podklady, které v případě kontroly daně právnických osob nevzbuzovaly pochybnosti, a proto nebyly správcem daně zkoumány. Žalobce má

samozřejmě pravdu v tom, že totožný skutkový základ by měl být podkladem pro výběr všech daní, které na něm stavějí. Nicméně bylo především na něm, aby vedl svou účetní evidenci řádně. Kdyby jeho skutková verze byla pravdivá a on by v souladu s ní vedl svou účetní evidenci, nedošlo by k jím vytýkané maximalizaci daňového výnosu. Nadto zjištění, že v jiné, již ukončené daňové kontrole, došlo k přehlédnutí chyby, nemůže být v žádném případě důvodem k nedoměření daně v probíhajícím řízení v souladu se zjištěným skutečným stavem. Naopak – jak již uvedl žalovaný – žalobce může využít procesních institutů k nápravě chybně vyměřené daně, pokud mu pro tento krok neuplynuly předepsané lhůty. Pokud se týče nově uplatněné námitky presumpce správnosti správních rozhodnutí (platebních výměrů na daň z příjmů právnických osob), tak tato byla uplatněna opožděně (srov. § 71 odst. 2 větu druhou s. ř. s.), a navíc žalobce vztahoval chybně tuto presumpci k odůvodnění, nikoli k výroku rozhodnutí.

Pokud se týče námitky, že plná moc žalobce neopravňovala žalobcovu zmocněnkyni k projednání a převzetí zprávy o daňové kontrole, pak předně žalobce neuvádí, jak se tato skutečnost měla dotknout jeho veřejných subjektivních práv a dále nepředkládá žádné argumenty pro svůj prezentovaný názor. Soud opět odkazuje plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný dostatečně vysvětlil, že byla-li plná moc udělena k zastupování ve věci daňové kontroly, pak součástí daňové kontroly je *ex lege* i její projednání (srov. § 88 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů).

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 15. září 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu